

Novellin inspiraationa toimi tosiaan Liisa Ihmemaassa ja vielä enemmän sen jatko-osa, Liisa peilimaailmassa. Samoin joitain pieniä viitteitä voi huomata myös Alice in the Land of Hearts -mangasta. Kirjoitin tämän novellin nyt pahimmassa Liisa Ihmemaassa kuumeessa. Sitten kun olisi aikaa, tahtoisin kirjoittaa tästä kokonaisen, pitkän tarinan. Siksi novelli saattaa vaikuttaa hieman karkealta ja katkelmanomaiselta. Tämä on vasta ensimmäinen versio, oikeastaan hahmotelma. Olkaa siis armollisia. Lukui! ***** Mies kuvastimessa Istuin nojatuolissa sellaisella lysähtäneellä tavalla, jota siskoni Lauren olisi varmaan kutsunut epämaiselliseksi. Onneksi hän, kuten kukaan muukaan, ei ollut paikalla juuri nyt torumassa minua. En voinut olla ajattelematta viettämäni aikaa Ihmemaassa, varsinkin näin masentavana ja sateisena alkukevään päivänä. Oli liian kylmä ja kostea, jotta ulos olisi voinut mennä ja kaikki talosta löytyvät kirjat oli jo selattu ja todettu tylsiksi. Lauren ja Irene olivat koettaneet houkutella minua sekä pelaamaan korttia että shakkia. Mutta mikään ei auttanut. Mikään ei vienyt pois mielestäni Ihmemaata, joka nyt tänä harmaana iltapäivänä tuntui kuin unelta. Laurenillakaan ei ollut mitään mielikuvaa siitä, vaikka olimme joutuneet tuohon vääristyneeseen maailmaan yhdessä. Tämä vain lisäsi epätodellista oloani. Oliko kaikki ollut vain unta? Kuvitelmaa? Olinko keksinyt itse häikäilemättömän Punaisen Kuningattaren, joka oli yrittänyt varastaa sydämeni? Tai Valkoisen Herttuan, joka oli väittänyt kiven kovaa minun olevan yksi hänen ritareistaan? Tai Peter, Valkoinen Kaniini, joka oli luullut minua palvelijattarekseen Maryanniksi. Ja Leigh, Hatuntekijä. Oliko hänkin ollut vain omaa keksintöäni? Tässä kohdassa sydäntäni viilsi. Leigh oli ollut tuon uskomattoman maailman olennoista vaikein ymmärtää. Välillä niin lempeä ja kiltti, välillä taas kylmä ja etäinen. Ja hän oli muistuttanut niin paljon erästä tapaamaani miestä, jotenkin omituisella epämääräisellä tavalla. Olin tavannut sen miehen erällä kutsuilla puoli vuotta sitten. Olimme tanssineet; se oli ollut minun ensimmäinen tanssini. Mutta se oli ollut joku muu; Leigh ei mitenkään voinut olla tuo sama henkilö! Joka tapauksessa sillä ei ollut mitään väliä enää. Olin voittanut Ihmemaan omituisen pelin ja pelastanut niin itseni kuin siskonikin takaisin omaan maailmaamme. Olin löytänyt takaisin nimeni, suojellut sydäntäni ja oppinut cartomancyn omituisen taidon, jolla Ihmemaan magiaa hallittiin. En ollut menossa takaisin sinne. En tiennyt oliko minun edes mahdollista palata enää. Juuri silloin Lauren tuli huoneeseen: ”Miten oikein istut! Rypistät hameesi.” ”Anteeksi”, sanoin ja vaihdoin kiireesti asentoa. Katselin uteliaana siskoni kasvoja, mutta en erottanut muuta kuin hyväntuulista tietämättömyyttä. Hän ei miettinyt Ihmemaata, kuten minä. Hänellä oli helpompaa; hän ei voinut kaivata mitään sellaista, mitä ei muistanut. Toisaalta tämä harmitti minua. Olisi ollut niin ihanaa, jos olisin voinut puhua edes hänen kanssaan seikkailustani. Suuni mutristui. Lauren alkoi kertoa eilisiltaisista juhlista: ”Herra Cumberbatch oli siellä, samoin lordi Tennant. Ja herra ja rouva sitä-ja-tätä, ja...” En pystynyt kuuntelemaan. Laurenin ääni haipui korvistani kuin kellon nakutus. ”Muistatko sen mukavan herrasmiehen viimesyksyltä?” Laurenin sanat osuivat korviini pitkällisen ja tylsän selonteon jälkeen, mitä juhlissa oli tapahtunut. Yritin näyttää siltä kuin olisin kuunnellut koko ajan. ”Herra Darcy se oli. Raleigh Darcy.” ”Raleigh?” toistin. En todellakaan muistanut. ”Voi sinua höpsöä! Sinulla on huonoin nimimuisti, mitä tiedän kellään”, Lauren torui minua lempeästi. ”Herra Darcy oli se mies, joka tanssitti sinua. Hän ei ollut paikalla näissä juhlissa. Se on harmi, sillä olisin mielelläni nähnyt hänet. Kuulemma häntä ei ole nähty seurapiireissä aikoihin. Aivan kuin hän olisi kadonnut.” ”Kadonnut?” sanoin. Äkkiä sydäntäni puristi. Ei se voinut olla... ”Todellakin harmi”, Lauren jatkoi minusta välittämättä. ”Hän oli niin miellyttävä mies. Pidättyväinen ja siisti, mutta pohjimmiltaan miellyttävä. Ehkä hieman kömpelö käytökseltään; sellainen kuin sinäkin

olet! Ainahan se jännittää, kun ensikertaa tulee seurapiireihin mukaan. Sinäkin miellyit häneen, eikö totta? Näin miten katsoitte toisianne silloin puoli vuotta sitten.” ”Milloin hän katosi?” kysyin hiljaa. ”Hyvä tavaton, mistä minä tietäisin? Syksystä lähtien kai. Varmaan hän on lähtenyt matkoille jonnekin tai sairastunut... Kamala sääli tosiaan, mutta minkäs sille mahtaa?” Raleigh ja Leigh. Se ei voinut olla pelkkää sattumaa... Sydämeni pamppaili. Hänelle oli käynyt kuten minulle; myös hänet oli kaapattu Ihmemaahan ja pakotettu pelaamaan peliä. Mutta toisin kuin minä, hän ei ollut voittanut. Hän oli kadottanut nimensä ja sydämensä, ja jäänyt ansaan Ihmemaahan. Miksi en ollut aiemmin muistanut hänen nimeään? Miksi en ollut vain muistanut! Olisin voinut pelastaa hänet, aivan kuten siskonikin. Olisin voinut auttaa hänet takaisin omaan maailmaamme. ”Ah, tee taitaa olla jo valmista”, Lauren äkkiä heläytti ja nousi ylös. Hän asteli ovelle ennen kuin kääntyi katsomaan minuun hymyillen. ”Tuletko sinä?” ”Kohta”, vastasin. Mahaani väänsi. Tuntui pahalta olla sanomatta mitään, mutta toisaalta miten olisin selittänyt jotakin tällaista? Lauren ei olisi uskonut minua. Saman tien kun hän lähti, riensin takan luo. Raahasin nojatuolin lähemmäs takkaa ja sitten kiipesin sen päälle, kurkottaen katsomaan takan otsalla olevaan suureen kuvastimeen. ”Portinvartija?” kuiskasin käheästi. ”Oletko siellä? Minun on päästävä sinne.” En nähnyt muuta kuin oman peilikuvani. Nyrpeä, surkean näköinen naama, jota kehysti lättään mennyt tukka. En totisesti ollut samanlainen kaunotar kuin sisareni. Irvistin ja näytin kieltä kuvajaiselle. ”Väistäisit edes. En näe huonetta kunnolla”, mumisin hiljaa peili-minulle. ”Portinvartija, oletko siellä? Se olen minä, Alice!” Käytin nimeä, jolla hän tunsikin minut. ”Kuuletko minua? Voi, kunpa kuulisit minua...” Mitään ei tapahtunut. Kyyneliä tulvi silmiini. Se siis oli tosiaan ohi. En pääsisi enää ikinä takaisin Ihmemaahan. Hitaasti laskin pääni, kiipesin alas tuolilta ja käännäylin kohti ovea. Teelle kai sitten, ajattelin masentuneena. Oli inhottavaa ajatella jotakin niin arkista, kun mielessäni muistelin Ihmemaan ällistyttäviä metsiä, joissa kasvoi talojen korkuisia kukkasia ja sieniä, ja miten upea yötaivas olikaan ollut – täynnä värejä ja liikettä, ei lainkaan niin tylsä kuin tämä normaali taivas täällä! Miten lumoavaa ja hehkuvaa kaikki olikaan ollut. Ja nyt se oli poissa ikuisesti. En enää koskaan näkisi mitään siitä. Äkkiä takaani kuului ääni: ”Alice?” Kiepahdin ympäri. Peili näytti muuten samalta, mutta nyt sen toisella puolella näkyi oman kuvajaiseni sijasta Portinvartija. Henkäisin syvään. Se oli totta. En ollut sittenkään vain kuvitellut sitä! Juoksin takaisin tuolin luo ja painoin kummankin käteni kuvastinta vasten. ”Luojan kiitos, pelkäsin jo, ettet kuulisi minua!” henkäisin antautumuksella. ”Mikä hätänä?” Portinvartija ihmetteli. ”Minun täytyy päästä sinne takaisin. Minun on tavattava Hatuntekijä, tämä on tärkeää!” ”Oletko varma? Pääsit jo pois kertaalleen, peli on ohi osaltasi.” ”Ei se ole ohi”, vastasin vakaasti. Portinvartija katseli minuun hetkisen, minun haudanvakavaa ilmettäni, ja lopulta kohautti olkiaan. ”Hyvä on.” Hämmästyin, sillä huomasin juuri silloin lasin käsieni alla joustavan. Ensin pelkäsin peilin olevan hajoamassa, sitten tajusin. Peili oli muuttunut portiksi, aivan kuten kaninkolo aiemmin. ”Voi, Lauren. Olen niin pahoillani”, kuiskasin hiljaa ja painoin käteni peilin lävitse. Hitaasti kiipesin takanreunukselle ja tunkeuduin kuvastimen läpi kuin se olisi ollut hopeista usvaa. Olin matkalla takaisin Ihmemaahan.